

Jumalan tuomion hetki on tullut – numero yksi

Elävien tuomio ja 9/11:n profeetallinen merkitys

Jeff Pippenger

2024-12-18

Jo varsin pitkän ajan, itse asiassa välittömästi 9/11:n jälkeen alkaen, olemme johdonmukaisesti opettaneet, että elävien tuomio alkoi 9/11:nä. Ymmärsimme tämän tosiasian monien raamatullisten todistajien perusteella, jotka vahvistivat sen täysin eri suunnista. Heinäkuusta 2023 lähtien olemme ymmärtäneet vielä enemmän yksityiskohtia elävien tuomiosta, joka alkoi 9/11:nä, verrattuna niihin yksityiskohtiin, jotka havaittiin pian 9/11:n jälkeen. Miksi elävien tuomio alkoi 9/11:nä? Mikä on raamatullinen elävien tuomio?

Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa Kristuksen pääasialliseksi ominaisuudeksi ilmaistaan, että Hän on Alfa ja Omega, Alku ja Loppu, Ensimmäinen ja Viimeinen. Hän antaa esimerkin juuri tästä luonteensa ominaisuudesta, kun Hän käski Johannesta kirjoittamaan sen, mikä oli, ja näin tehdessään Johannes kirjoittaisi myös siitä, mikä on tuleva. Jeesus havainnollistaa aina lopun alun kautta. Se on se, mikä Hän on.

Raamattu osoittaa Jeesuksen olevan Sana. Raamatun ensimmäinen kirja, Genesis, merkitsee ”alkua”. Raamatun viimeinen kirja on Ilmestyskirja, ja niitä totuuksia, jotka ensi kerran esitetään 1. Mooseksen kirjassa, käsitellään Ilmestyskirjassa. Genesis on Alfa ja Ilmestyskirja on Omega, ja yhdessä ne ovat Sana, ja Sana on Jeesus, joka on Alfa ja Omega. Jumalan allekirjoitus eli Hänen nimensä on kirjoitettu jokaisen raamatullisen profetian kohdan sisään. Tuo allekirjoitus vahvistaa, että kohdassa oleva valo on totuus.

Jos jokin profetian kohdan tulkinta ei kanna Jumalan allekirjoitusta, joka on Hänen nimensä, joka on Hänen luonteensa, silloin tulkinta on virheellinen. On muitakin koetinkiviä, joita tulee soveltaa tulkittaessa Jumalan profeetallista sanaa, mutta minkä tahansa koetinkiven ihminen valitseeikin sovellettavaksi, sen tulee olla määriteltynä Jumalan sanassa. Jos ihmistekoisia koetinkiviä ei ole, ihmistekoisia tulkintojakin on vähemmän. Miksi siis? Ja mitä? Onko elävien raamatullinen tuomio, joka alkoi 11. syyskuuta?

Kun Kristus esittäytyy Ilmestyskirjassa, Hän ilmoittaa olevansa alku ja loppu, ja käyttää profeetta Johannesta havainnollistamaan, mitä tuo Hänen luonteensa ominaisuus merkitsee. Hän määrittelee koko kirjan sanoman Hänen itsensä ilmestykseksi. Hän käskää Johannesta kirjoittamaan siitä, mikä silloin oli olemassa Johanneksen maailmassa, ja siten Johannes tallentaisi sen, mitä tapahtuu maailman lopussa. Johannes oli yksi niistä kahdestatoista johtajasta kristillisen seurakunnan alussa, ja sen vuoksi Johannes havainnollistaa kristillisen seurakunnan loppua, jota edustavat ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta ja suuri joukko Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa.

Raamatullinen logiikka on tämä: Jeesus on Sana, jonka kautta kaikki on luotu, Sana, joka on aina ollut Isänsä kanssa, ja Hän on myös Raamattu, sillä Hän on Jumalan Sana. Kristuksen luonteen ensimmäinen ominaisuus, joka esitellään Jumalan Sanan viimeisessä sanomassa, on se, että Hän

havainnollistaa jonkin asian lopun tuon aivan saman asian alun avulla. Ellei tätä totuutta Jumalan luonteesta sovelleta ihmisen Raamatun tutkimiseen, hän ei voi todella tietää, mitä elävien tuomio on ja miksi se alkoi 11.9., ja mikä vielä tärkeämpää, miksi se on melkein päättynyt.

Esimerkkinä Alfa ja Omega -periaatteesta muinainen Israel on esikuva nykyajan Israelista; tämä on profeetallinen totuus, joka voidaan ilmaista myös siten, että kirjaimellinen Israel on hengellisen Israelin esikuva. Ilmaistiinpa asia miten tahansa, sekä muinaisella kirjaimellisella Israelilla että nykyajan hengellisellä Israelilla on alkuhistoriansa ja loppuhistoriansa. Näistä neljästä historiasta kolme kuuluu menneisyyteen, ja me elämme nyt neljättä ja viimeistä historiaa.

Kolme mennyttä historiaa edustavat kolmea todistajaa maan historian viimeisestä sukupolvesta. Nuo kolme mennyttä historiaa yksilöivät sen sukupolven, jota Ilmestyskirjassa kuvataan sataneljänäkymmenenänäljänätuhantena. On olemassa muitakin historiallisia profeetallisia linjoja, jotka myös käsittelevät sataneljääkymmentänäljää tuhatta, mutta sataneljänäkymmenenänäljän tuhannen luku sisältää sen profeetallisen symboliikan, että sataneljääkymmentänäljää tuhatta ovat ne, joita profeetallisesti kuvataan kertomalla muinaisen kirjaimellisen Israelin kaksitoista sukukuntaa nykyisen hengellisen Israelin kahdellatoista opetuslapsella.

Toisena Alfaa ja Omegaa koskevana esimerkkinä Ilmestyskirjan neljännen luvun kolme enkeliä edustavat alku- ja loppuhistoriaa. Milleriittiliike edustaa kolmen enkelin alkavaa historiaa, ja sadan neljänäkymmenenänäljän tuhannen liike edustaa historiaa kolmannen enkelin sanoman päättymisen aikana. Alfa-liike julisti tutkivan tuomion alkaneen 22. lokakuuta 1844. Omega-liike julisti elävien tuomion alkaneen ja osoitti sen alkamisajankohdaksi 9/11.

Kolmas esimerkki alfasta ja omegasta, jota inspiraation valossa voidaan helposti puolustaa, on se, että alussa, milleriläisten alfa-liikkeessä, kymmenen neitsyen vertaus täyttyi aivan kirjaimellisesti. Sisap White yksilöi milleriläisten historian teoksessa Suuri taistelu siinä yhteydessä, että tuo vertaus täyttyi tuolloin. Hän opettaa, että myös sadan neljänäkymmenen neljän tuhannen omega-liike tulee täyttämään kymmenen neitsyen vertauksen aivan kirjaimellisesti. Kolme lyhyttä todistusta Kristukselta, jotka samaistavat lopun alkuun.

Muinaisen Israelin alkuvaiheessa Herra teki liiton heprealaisten kanssa, mistä ovenpieliin sivelty veri on vertauskuvana; tämä on tietenkin aivan ensimmäinen maininta Keskiyön huudosta Jumalan Sanassa. Kaste on Kristukseen liittyvän liittosuhteen vertauskuva, ja Paavali opettaa meille, että ne heprealaiset, jotka lähtivät Egyptistä, kastettiin kaikki ”pilvessä” ja ”meressä”. Kun he olivat päässeet meren toiselle puolelle, heille annettiin manna, joka muun muassa on vertauskuva seitsemännen päivän sapatista siinä yhteydessä, että se oli koetus.

”Manna” edustaa heidän ensimmäistä koetustaan, ja kun he epäonnistuivat kymmenennessä ja viimeisessä koetuksessaan hylätessään Joosuan ja Kaalebin sanoman, Herra silloin hylkäsi heidät liittokansanaan ja solmi liiton Joosuan ja Kaalebin kanssa. Kun he lopulta astuivat Luvattuun maahan, ympärileikkauksen toimitusta ei suoritettu niille miehille, jotka olivat syntyneet noiden neljänäkymmenen vuoden aikana, sillä toimitus oli päättynyt Kaadeksen kapinassa ja palautettu voimaan Kaadeksessa juuri ennen maahantuloa. Tämä on Alfa ja Omega tunnusmerkki.

Neljänkymmenen vuoden vaellus erämaassa alkoi kapinasta Joosuan ja Kaalebin sanomaa vastaan, ja se päättyi Mooseksen kapinaan, kun hän löi Kalliota ja siten antoi väärän kuvan Jumalan luonteesta ja työstä. Muinaisen Israelin alku havainnollistaa muinaisen Israelin loppua.

Muinaisen Israelin lopulla Jeesus, Malakian kolmannessa luvussa mainittu ”liiton sanansaattaja”, tuli vahvistaakseen ”liiton” monille yhden viikon ajaksi Danielin yhdeksännen luvun täyttymykseksi. Liiton sanansaattajana Kristus astui liittoon kristillisen seurakunnan kanssa juuri siinä historian vaiheessa, jossa Hän kulki entisen liittokansan ohi. Muinaisen Israelin alkuvaiheessa, jolloin se oli Jumalan liittokansa, Herra kulki erään entisen liittokansan ohi ja astui liittoon uuden valitun kansan kanssa. Hän teki aivan samoin muinaisen Israelin lopulla.

Liiton vertauskuva on avioliitto, ja Kristuksen syntymästä Jerusalemin hävitykseen vuonna 70 jKr. saakka profetia esittää Jumalan ja muinaisen kirjaimellisen Israelin välisen avioeron asteittaisena prosessina. Niinpä milloin avioero oli tosiasiallisesti voimassa: Hänen syntymänsä, Hänen kuolemansa, Stefanuksen kivittämisen vai Jerusalemin hävityksen hetkellä?

Sillä välin joka kansasta tulleet palvojat etsiytyivät temppeliin, joka oli vihitty Jumalan palvontaa varten. Kullasta ja jalokivistä säihkyvänä se oli näky, jossa kauneus ja loisto yhdistyivät. Mutta Jehovaa ei enää ollut löydettävissä tuosta ihanuuden palatsista. Israel oli kansakuntana eronnut Jumalasta. Kun Kristus, lähellä maanpäällisen palvelutyönsä loppua, katsoi viimeisen kerran temppelin sisäosaan, Hän sanoi: ”Katso, teidän huoneenne jätetään teille autioksi.” Matteus 23:38. Siihen asti Hän oli kutsunut temppeliä Isänsä huoneeksi; mutta kun Jumalan Poika poistui noiden muurien sisältä, Jumalan läsnäolo vetäytyi iäksi pois temppelistä, joka oli rakennettu Hänen kunniakseen.” Apostolien teot, 145.

Voitokkaan sisääntulon jälkeisenä päivänä Kristus julisti, että juutalaisen huone oli autio, ja avioero saatettiin päätökseen. Niinpä avioero saatettiin päätökseen, kun aurinko laski Voitokkaan sisääntulon päivänä.

”Jerusalem oli ollut Hänen huolenpitonsa lapsi, ja niin kuin hellä isä suree eksynyttä poikaa, niin Jeesus itki rakastettua kaupunkia. Kuinka voisin luopua sinusta? Kuinka voisin nähdä sinun joutuvan hävitykselle omistetuksi? Täytyykö minun päästää sinut menemään täyttämään syntivelkasi malja ääriään myöten? Yksi sielu on niin arvokas, että siihen verrattuna maailmat vaipuvat merkityksettömyyteen; mutta tässä oli kokonainen kansa joutumassa kadotukseen. Kun nopeasti länteen laskeva aurinko katoaisi näkyvistä taivaalta, Jerusalemin armonpäivä olisi päättynyt. Kun kulkue pysähtyi Öljymäen harjalle, ei vielä ollut liian myöhäistä Jerusalemin tehdä parannus. Laupeuden enkeli oli silloin kokoamassa siipiään astuakseen alas kultaiselta valtaistuimelta antaakseen sijaa oikeudenmukaisuudelle ja nopeasti saapuvalle tuomiolle. Mutta Kristuksen suuri rakkauden sydän vetosi yhä Jerusalemin puolesta, Jerusalemin, joka oli halveksinut Hänen armonsa, pilkannut Hänen varoituksensa ja oli juuri tahraamassa kätensä Hänen vereensä. Jos Jerusalem vain olisi tehnyt parannuksen, ei vielä ollut liian myöhäistä. Kun laskevan auringon viimeiset säteet viipyivät temppelin, tornin ja huipun yllä, eikö jokin hyvä enkeli johtaisi sitä Vapahtajan rakkauteen ja torjuisi sen tuomion? Kaunis ja epäpuhdas kaupunki, joka oli kivittänyt profeetat, joka oli hylännyt Jumalan Pojan, joka katumattomuudessaan kahlitsi itseään orjuuden kahleisiin,—sen armonaika oli melkein

päättynyt!”

”Vielä kerran Jumalan Henki puhuu Jerusalemlle. Ennen kuin päivä päättyy, annetaan jälleen uusi todistus Kristuksesta. Todistuksen ääni kohoaa vastauksena profeetallisen menneisyyden kutsuun. Jos Jerusalemi kuulee kutsun, jos se ottaa vastaan Vapahtajan, joka astuu sen porteista sisään, se voi vielä pelastua.

Jerusalemmin hallitusmiehille on tullut tieto, että Jeesus lähestyy kaupunkia suuren ihmisjoukon saattamana. Mutta heillä ei ole mitään tervetulo-toivotusta Jumalan Pojalle. Pelon vallassa he lähtevät Häntä vastaan toivoen voivansa hajottaa kansanjoukon. Kun kulkue on juuri laskeutumisillaan Öljymäeltä, hallitusmiehet pysäyttävät sen. He tiedustelevat tämän myrskyisän ilonpidon syytä. Kysellessään: ”Kuka tämä on?” opetuslapset, innoituksen hengen täyttämänä, vastaavat tähän kysymykseen. Kaunopuheisin sanoin he toistavat Kristusta koskevat profetiat:

”Aadam sanoo sinulle: vaimon siemen on murskaava käärmeen pään.”

”Kysykää Abrahamilta, niin hän sanoo teille: se on ‘Melkisedek, Saalemin kuningas’, rauhan kuningas. 1. Mooseksen kirja 14:18.

”Jaakob on sanova sinulle: Hän on Juudan sukukunnan Siilo.

”Jesaja sanoo teille: ‘Immanuel’, ‘Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas.’ Jesaja 7:14; 9:6.

Jeremia kertoo sinulle Daavidin Vesan, ”Herra, meidän vanhurskaitemme”. Jeremia 23:6.

”Daniel kertoo teille: Hän on Messias.

Hosea kertoo sinulle: Hän on ”Herra, sotajoukkojen Jumala; Herra on hänen muistonsa.” Hoos. 12:5.

”Johannes Kastaja sanoo sinulle: Hän on ‘Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.’ Joh. 1:29.

”Suuri Jehova on julistanut valtaistuimeltaan: ‘Tämä on minun rakas Poikani.’ Matteus 3:17.

”Me, Hänen opetuslapsensa, julistamme: tämä on Jeesus, Messias, elämän Ruhtinas, maailman Lunastaja.

”Ja pimeyden valtojen ruhtinas tunnustaa Hänet sanoen: ‘Minä tiedän, kuka Sinä olet, Jumalan Pyhä.’ Mark. 1:24.” Aikakausten Toivo, 577–579.

Kristuksen riemullisen Jerusalemiin tulon historia oli esikuva Keskiyön huudon historiasta milleriläisen ajan kuluessa. Sisarelta Whitelta oleva katkelma osoittaa, että sisääntulon alkaessa kansa joutui Pyhän Hengen vaikutuksen alaiseksi, ja sitten Kristus pysähtyi ja itki Jerusalemiä. Sen jälkeen Hän jatkoi sisääntuloaan, ja tällöin juutalaisten johto kohtasi Hänet. Haluan erottaa tästä kertomuksesta tiettyjä piirteitä voidakseni tunnistaa niitä tienviittoja, jotka toistuvat milleriläisten historiassa. Mutta ensin tahdon tuoda esiin seikan alusta ja lopusta. Se, mitä juuri lainasimme Sisarelta Whitelta, edustaa erään luvun loppua, ja seuraavan luvun alku sanoo seuraavaa.

Kristuksen riemullinen ratsastus Jerusalemiin oli himmeä ennakkovarjo siitä, kun Hän on tuleva taivaan pilvissä voimassa ja kirkkaudessa, enkelten riemuitessa ja pyhien iloiten. Silloin täyttyvät Kristuksen sanat papeille ja fariseuksille: ”Tästä edespäin te ette näe minua, ennen kuin sanotte: Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen.” Matteus 23:39. Profeetallisessa näyssä Sakarjalle näytettiin tuo lopullisen voiton päivä; ja hän näki myös niiden kohtalon, jotka ensimmäisen tulemuksen aikana olivat hylänneet Kristuksen: ”He katsovat minuun, jonka ovat lävistäneet, ja murehtivat häntä niin kuin murehditaan ainoaa poikaa, ja surevat katkerasti häntä niin kuin katkerasti surraan esikoista.” Sakarja 12:10. Tämän näyn Kristus näki edessään katsellessaan kaupunkia ja itkiessään sitä. Jerusalemin ajallisessa hävityksessä Hän näki lopullisen tuhon sille kansalle, joka oli syyllinen Jumalan Pojan vereen.

”Opetuslapset näkivät juutalaisten vihamielisyyden Kristusta kohtaan, mutta he eivät vielä nähneet, mihin se johtaisi. He eivät vielä ymmärtäneet Israelin todellista tilaa eivätkä käsittäneet sitä rangaistusta, joka oli kohtaava Jerusalemiä. Tämän Kristus avasi heille merkityksellisen havainto-opetuksen avulla.

”Viimeinen vetoamus Jerusalemiin oli ollut turha. Papit ja hallitusmiehet olivat kuulleet menneisyyden profeetallisen äänen kaikuvan kansanjoukon vastauksessa kysymykseen: ’Kuka tämä on?’, mutta he eivät hyväksyneet sitä inspiraation ääneksi. Vihastuneina ja hämmästyneinä he yrittivät vaientaa kansan. Väkijoukossa oli roomalaisia upseereja, ja heille Hänen vihollisensa ilmiantoivat Jeesuksen kapinan johtajaksi. He esittivät, että Hän oli aikeissa ottaa temppelin haltuunsa ja hallita kuninkaana Jerusalemissa.” Alfa ja omega, 580.

Seikka, jonka en halunnut jäädä huomaamatta, on se, että Kristuksen riemullinen ratsastus Jerusalemiin on esikuva paitsi milleriittihistorian keskiyön huudosta myös maailman lopusta. Se liittyy Kristuksen paluuseen Ilmestyskirjan kahdennenkymmenennen luvun tuhatvuotiskauden alussa sekä myös Hänen paluuseensa Uuden Jerusalemin kanssa tuhatvuotiskauden lopussa. Se liittyy myös jumalattomien kuolemaan Hänen toisessa tulemisessaan sekä heidän lopulliseen tuomionsa tuhatvuotiskauden lopussa. Viimeisen kappaleen alku toteaa: ”Viimeinen vetoamus Jerusalemiin oli jäänyt turhaksi. Papit ja hallitusmiehet olivat kuulleet menneisyyden profeetallisen äänen kaikuvan kansanjoukon vastauksessa kysymykseen: ’Kuka tämä on?’ mutta he eivät hyväksyneet sitä Innoituksen ääneksi.”

Viimeinen vetoamus oli turha, ja tuo vetoamus esitettiin ”menneisyyden profeetallisena äänenä”. Kristuksen päivinä elänyt kansanjoukko hylkäsi viimeisen vetoomuksensa, sillä he hylkäsivät Jeremian neuvon palata vanhoille poluille. He torjuivat myös menetelmän ”rivi rivin päälle”, sillä opetuslapset olivat vastanneet kysymykseen ”Kuka tämä on” kokoamalla yhteen useita todistajia, rivi rivin päälle, täältä vähän ja tuolta vähän.

Kun Kristus aloittaa sisääntulonsa Jerusalemiin, Hän pysähtyy matkalla. Se alkaa profetian täyttymyksellä, kun opetuslapset hankkivat aasin Kristuksen ratsastettavaksi. Hän ei ollut koskaan ratsastanut eläimellä, eikä eläimellä ollut koskaan ratsastettu. Johdonmukainen päätelmä osoittaa ihmeen, sillä mikä eläin sallii ratsastajan ensi kerralla, ja kuka osaa hallita ratsastamista aasilla, joka ei ole sitä koskaan ennen tehnyt. Tämä on samankaltaista kuin silloin, kun filistealaiset panivat uhrilahjan vaunuihin arkin kanssa ja valjastivat kaksi lehmää, jotka molemmat imettivät

vasikoita ja joita ei ollut koskaan ennen pantu vetämään vaunuja, ja ne heti hylkäsivät vasikkansa ja alkoivat matkan palauttaakseen arkin heprealaisille. Arkki on matkalla Jerusalemiin, ja kun Daavid lopulta tuo sen Jerusalemiin, hän oli esikuva Kristuksen voitollisesta sisääntulosta.

Kun Kristus on aasin selässä, kansa alkaa reunustaa katuja vaatteillaan, katkoa palmunoksia, ja huudot kajahtavat: ”Hoosianna Daavidin Pojalle: Siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen! Hoosianna korkeuksissa.” (Matthew 21:9) Johtajat vastustavat ja vaativat Jeesusta vaijentamaan väkijoukon. He kulkevat eteenpäin, ja Jeesus pysähtyy itkemään kadonnutta ihmiskuntaa, jota Jerusalemi edustaa. Sitten kulkue jatkaa matkaansa, ja johtajat puuttuvat jälleen asiaan vaatien saada tietää, kuka Jeesus on. Tällöin opetuslapset vastaavat profeettojen todistuksella, rivi riviltä.

Historiaa, jota nyt tarkastelemme, edelsi Lasaruksen ylösnousemus, joka merkitsee ensimmäistä pettymystä siinä profeettallisessa linjassa, jota havainnollistetaan vertauksessa kymmenestä neitsyestä, sekä Ussan koskettaminen arkkiin siinä linjassa, joka koskee Daavidin voitollista saapumista Jerusalemiin. Ensimmäiseen pettymykseen liittyy viivytyksen aika, ja Kristus viivytteli, kun hän ensi kerran kuuli Lasaruksen olevan sairas, aivan kuten Daavid viivytteli jättämällä arkin siihen paikkaan, missä Ussa kuoli, kunnes hän myöhemmin haki sen takaisin. Lasarus kuoli ja herätettiin sen jälkeen kuolleista. Lasarus on se, joka tämän jälkeen taluttaa aasia, jonka selässä Jeesus ratsastaa Jerusalemiin.

Milleriläisessä historiassa toinen enkeli saapui 19. huhtikuuta 1844 ensimmäisen pettymyksen yhteydessä, mikä merkitsi viipymisen ajan alkua. Tämän jälkeen Samuel Snow alkoi asteittain kehittää Keskiyön huudon sanomaa. Tämän sanoman asteittaista kehitystä kuvaa Kristuksen saapuminen Jerusalemiin. Snow’n työn etenemistä kuvataan myös arkin matkoissa: filistealaisilta vaunuille, Ussaan ja lopulta Jerusalemiin.

Kirjoituksessa on alussa kansan julistus, kun johtajat kehottivat Kristusta vaijentamaan väkijoukon; sitä seuraa Kristuksen itku, ja sitten opetuslasten julistus, kun uppiniskaiset johtajat kysyivät, kuka Kristus oli. Kansassa ilmennyt innoituksen vaikutus, joka synnytti uppiniskaisten johtajien ensimmäisen reaktion, toistuu opetuslasten kohdalla, kun he esittivät ”rivi rivin päälle” menneisyydestä suuren joukon profeettallisia todistajia. Kun aurinko sinä päivänä laski, muinainen Israel oli eronnut Jumalasta.

Tuossa kertomuksessa meille ilmoitetaan, etteivät opetuslapset ”ymmärtäneet sitä rangaistustuomiota, joka oli kohtaava Jerusalemiä”. Se ”rangaistustuomio”, joka oli ”kohtaava Jerusalemiä”, havainnollistettiin opetuslapsille ”merkittävällä vertausopetuksella”. Tämä merkittävä vertausopetus oli viikunapuun kiroaminen. Jerusalemin hävitys, jota opetuslapset eivät vielä ymmärtäneet, havainnollistettiin viikunapuun kiroamisella sekä myös sillä vertauksella, jonka Kristus oli aiemmin opettanut viikunapuusta.

Varoitus on tarkoitettu kaikkia aikoja varten. Kristuksen teko, jossa Hän kiroi puun, jonka Hänen oma voimansa oli luonut, on varoituksena kaikille seurakunnille ja kaikille kristityille. Kukaan ei voi elää Jumalan lain mukaan palvelematta muita. Mutta on monia, jotka eivät elä todeksi Kristuksen armollista, epäitsekästä elämää. Jotkut, jotka pitävät itseään erinomaisina kristittyinä, eivät ymmärrä, mitä Jumalan palveleminen merkitsee. He suunnittelevat ja tutkivat

miellyttääkseen itseään. He toimivat vain omaan itseensä nähden. Aika on heille arvokasta vain sikäli kuin he voivat koota itselleen. Kaikissa elämän toimissa tämä on heidän päämääränsä. Ei toisia vaan itseään varten he palvelevat. Jumala loi heidät elämään maailmassa, jossa on suoritettava epäitsestä palvelusta. Hän tarkoitti heidät auttamaan lähimmäisiään kaikin mahdollisin tavoin. Mutta minä on niin suuri, etteivät he voi nähdä mitään muuta. He eivät ole kosketuksissa ihmiskunnan kanssa. Ne, jotka näin elävät itselleen, ovat kuin viikunapuu, joka teeskenteli kaikkea mutta oli hedelmätön. He noudattavat jumalanpalveluksen muotoja, mutta ilman parannusta ja uskoa. Tunnustuksessaan he kunnioittavat Jumalan lakia, mutta kuuliaisuus puuttuu. He sanovat, mutta eivät tee. Tuomiossa, jonka Kristus lausui viikunapuulle, Hän osoittaa, kuinka vihattavaa tämä turha ulkokultaisuus on Hänen silmissään. Hän julistaa, että avoin syntinen on vähemmän syyllinen kuin se, joka tunnustaa palvelevansa Jumalaa, mutta joka ei kanna hedelmää Hänen kunniakseen.

”Vertauskuva viikunapuusta, joka esitettiin ennen Kristuksen käyntiä Jerusalemissa, oli suorassa yhteydessä siihen opetukseen, jonka Hän antoi kirotessaan hedelmättömän puun.” Alfa ja omega, s. 584.

Viimeisen johtajien kanssa käydyn yhteenoton jälkeen Jeesus vetäytyi rukoilemaan läpi yön, ja sitten aamulla, kulkiessaan viikunapuun ohi, Hän kirosi sen.

”Kypsien viikunoiden aika ei ollut käsillä muualla kuin tietyillä seuduilla; ja Jerusalemin ympäristön ylängöillä voitiin totisesti sanoa: ’Viikunoiden aika ei ollut vielä.’ Mutta tarhassa, johon Jeesus tuli, yksi puu näytti olevan kaikkia muita edellä. Se oli jo lehtien peitossa. Viikunapuun luonteeseen kuuluu, että ennen kuin lehdet puhkeavat, kasvava hedelmä ilmestyy näkyviin. Sen tähden tämä täydessä lehdessä oleva puu antoi lupauksen hyvin kehittyneestä hedelmästä. Mutta sen ulkonäkö petti. Tutkiessaan sen oksia alimmasta haarasta ylimpään oksankärkeen asti Jeesus ei löytänyt ’mitään muuta kuin lehtiä’. Se oli pelkkä pöyhkeilevän lehvästön massa, ei mitään muuta.

Kristus lausui sitä vastaan kuihduttavan kirouksen. ”Älköön kukaan ikinä enää syökö hedelmää sinusta”, Hän sanoi. Seuraavana aamuna, kun Vapahtaja opetuslapsineen oli jälleen matkalla kaupunkiin, kuivettuneet oksat ja nuupahtaneet lehdet kiinnittivät heidän huomionsa. ”Rabbi”, sanoi Pietari, ”katso, viikunapuu, jonka sinä kirosit, on kuivettunut.”

Kristuksen teko, kun Hän kirosi viikunapuun, oli hämmästyttänyt opetuslapsia. Heistä se näytti olevan toisin kuin Hänen tapansa ja tekonsa. Usein he olivat kuulleet Hänen julistavan, ettei Hän tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttaan pelastuisi. He muistivat Hänen sanansa: ”Ei Ihmisen Poika ole tullut ihmisten henkiä kadottamaan, vaan pelastamaan.” Luuk. 9:56. Hänen ihmeelliset tekonsa oli tehty ennalleen asettamiseksi, eivät koskaan hävittämiseksi. Opetuslapset olivat tunteneet Hänet ainoastaan Ennalleenasettajana, Parantajana. Tämä teko oli yksinään poikkeus. Mikä oli sen tarkoitus? he kysyivät.

Jumala ”mielystyy laupeuteen”. ”Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei minulla ole mielisuosiota jumalattoman kuolemasta.” Miika 7:18; Hesekiel 33:11. Hänelle hävityksen työ ja tuomion julistaminen on ”outo työ”. Jesaja 28:21. Mutta laupeudessa ja rakkaudessa Hän

nostaa verhon tulevaisuuden edestä ja ilmaisee ihmisille synnin tien seuraukset.

”Viikunapuun kiroaminen oli toiminnallinen vertaus. Tuo hedelmätön puu, joka kerskaili teennäisellä lehdistöllään aivan Kristuksen kasvojen edessä, oli juutalaisen kansan vertauskuva. Vapahtaja tahtoi tehdä opetuslapsilleen selväksi Israelin tuhon syyn ja varmuuden. Tätä tarkoitusta varten Hän antoi puulle moraalisia ominaisuuksia ja teki siitä jumalallisen totuuden tulkitsijan. Juutalaiset erottuivat kaikista muista kansoista tunnustamalla uskollisuutta Jumalalle. Hän oli erityisesti suosinut heitä, ja he vaativat itselleen vanhurskautta yli jokaisen muun kansan. Mutta maailman rakkaus ja voitonhimo olivat turmelleet heidät. He kerskuivat tiedollaan, mutta eivät tunteneet Jumalan vaatimuksia ja olivat täynnä ulkokultaisuutta. Hedelmättömän puun tavoin he levittivät teennäiset oksansa korkealle, rehevinä ulkonäöltään ja silmälle kauniina, mutta ne eivät tuottaneet ’mitään muuta kuin lehtiä’. Juutalaisten uskonto suurenmoisine temppeleineen, pyhine alttareineen, hiippalakkisine pappeineen ja vaikuttavine menoineen oli tosiaan ulkonaisesti kaunis, mutta nöyryyttä, rakkautta ja hyväntekeväisyyttä siitä puuttui.” Alfa ja omega, s. 581, 582.

Aloitimme esittämällä kaksi kysymystä, joihin olemme parhaillaan vastaamassa. Nuo kysymykset olivat: ”Miksi elävien tuomio alkoi 11. syyskuuta? Mikä on elävien raamatullinen tuomio?”

Ne muutamit profetian rivit, jotka juuri asetimme paikoilleen, ovat raamatullisia todistajia elävien tuomiosta. Nuo profetian rivit käsittelevät paljon enemmän kuin vain tuomion ”aakkosia”, mutta ensin vastaamme kysymyksiin 9/11:stä ja elävien tuomiosta.

”Minä katselin”, sanoo profeetta Daniel, ”kunnes valtaistuimet asetettiin paikoilleen ja Vanhaikäinen istuutui. Hänen pukunsa oli valkoinen kuin lumi ja hänen päänsä hiukset kuin puhdas villa; hänen valtaistuimensa oli tulisia liekkejä ja sen pyörät palavaa tulta. Tulivirta purkautui ja lähti hänen edestään; tuhat tuhatta palveli häntä, ja kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta seisoivat hänen edessään. Oikeus asetettiin istumaan, ja kirjat avattiin.” Daniel 7:9, 10, R.V.

Näin esitettiin profeetan näyssä se suuri ja juhlallinen päivä, jolloin ihmisten luonteet ja elämät kulkisivat tarkasteltaviksi kaiken maan Tuomarin eteen ja jokaiselle ihmiselle annettaisiin ”hänen tekojensa mukaan”. Vanhaikäinen on Isä Jumala. Psalmista sanoo: ”Ennen kuin vuoret syntyivätkään ja kuin olit luonut maan ja maanpiirin, iankaikkisuudesta iankaikkisuuteen sinä olet Jumala.” Psalmi 90:2. Hän, kaiken olemassaolon alkulähde ja kaiken lain lähde, on se, joka johtaa tuomiota. Ja pyhät enkelit, palvelijoina ja todistajina, luvultaan ”kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta, ja tuhansia tuhansia”, ovat läsnä tässä suuressa oikeusistuimessa.

”Ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen, ja hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet tuotiin hänen eteensä. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, jotta kaikki kansat, kansanheimot ja kielet palvelisivat häntä; hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei katoa.” Daniel 7:13, 14. Tässä kuvattu Kristuksen tuleminen ei ole hänen toinen tulemisensa maan päälle. Hän tulee Vanhaikäisen tykö taivaassa vastaanottamaan vallan ja kunnian ja valtakunnan, jotka annetaan hänelle hänen välittäjäntyönsä päättyessä. Juuri tästä tulemisesta, eikä hänen toisesta tulemisestaan maan päälle, profetia ennusti tapahtuvan 2300 päivän päättyessä vuonna 1844. Taivaallisten enkelien saattamana meidän suuri Ylipappimme astuu

kaikkeinpyhimpään ja ilmestyy siellä Jumalan eteen toimittaakseen palvelustyönsä viimeiset teot ihmisen hyväksi — suorittaakseen tutkivan tuomion työn ja toimittaakseen sovituksen kaikkien niiden puolesta, joiden osoitetaan olevan oikeutettuja sen hyötyihin.

”Esikuvallisessa palveluksessa vain niillä, jotka olivat tulleet Jumalan eteen tunnustuksen ja parannuksen kanssa ja joiden synnit syntiuhrin veren kautta oli siirretty pyhäkköön, oli osansa sovituspäivän palveluksessa. Samoin suuren lopullisen sovituksen ja tutkivan tuomion päivänä tarkasteltavina ovat ainoastaan Jumalan kansaksi tunnustautuvien tapaukset. Jumalattomien tuomio on siitä erillinen ja erikseen suoritettava toimitus, ja se tapahtuu myöhemmän ajankohtana. ”Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta; mutta jos se alkaa ensiksi meistä, mikä on niiden loppu, jotka eivät ole kuuliaisia Jumalan evankeliumille?” 1 Piet. 4:17.

Taivaan muistokirjojen, joihin ihmisten nimet ja teot on merkitty, tulee ratkaista tuomion päätökset. Profeetta Daniel sanoo: ”Oikeus istui tuomiolle, ja kirjat avattiin.” Ilmestyksen saaja lisää kuvatessaan samaa näkyä: ”Ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan.” Ilmestys 20:12.

”Elämän kirja sisältää kaikkien niiden nimet, jotka ovat milloinkaan astuneet Jumalan palvelukseen. Jeesus kehotti opetuslapsiaan: ’Iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.’ Luuk. 10:20. Paavali puhuu uskollisista työtovereistaan, ’joiden nimet ovat elämän kirjassa’. Fil. 4:3. Daniel, katsoessaan eteenpäin ’ahdistuksen aikaan, jonka kaltaista ei ole milloinkaan ollut’, julistaa, että Jumalan kansa pelastuu, ’jokainen, joka havaitaan kirjaan kirjoitetuksi’. Ja ilmestyksen saaja sanoo, että vain ne pääsevät Jumalan kaupunkiin, joiden nimet ’ovat kirjoitettuina Karitsan elämän kirjaan’. Dan. 12:1; Ilm. 21:27.”

”Muistokirja” kirjoitetaan Jumalan edessä, ja siihen merkitään niiden hyvät teot, ”jotka Herraa pelkäävät ja pitävät hänen nimeänsä arvossa”. Malakia 3:16. Heidän uskonsa sanat, heidän rakkautensa teot, kirjataan taivaassa. Nehemia viittaa tähän sanoessaan: ”Muista minua, Jumalani, ... äläkä pyyhi pois niitä hyviä tekojani, jotka olen tehnyt Jumalani temppelin hyväksi.” Nehemia 13:14. Jumalan muistokirjassa jokainen vanhurskas teko tehdään kuolemattomaksi. Siellä merkitään uskollisesti jokainen vastustettu kiusaus, jokainen voitettu paha, jokainen lausuttu hellän säälin sana. Ja jokainen uhrauksen teko, jokainen Kristuksen tähden kärsitty kärsimys ja murhe, pannaan muistiin. Psalmista sanoo: ”Sinä olet lukenut minun pakolaispäiväni; pane minun kyyneleeni leiliisi; eikö se ole sinun kirjassasi?” Psalmi 56:8.

On olemassa myös kertomus ihmisten synneistä. ”Sillä Jumala tuo jokaisen teon tuomiolle, kaikkine salattuine asioineen, olipa se hyvä tai paha.” ”Jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset puhuvat, heidän on tehtävä tili tuomiopäivänä.” Vapahtaja sanoo: ”Sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan.” Saarnaaja 12:14; Matteus 12:36, 37. Salaiset aikomukset ja vaikuttimet tulevat esiin erehtymättömässä kirjassa; sillä Jumala ”on saattava valoon pimeyden kätkemät asiat ja tuova ilmi sydänten aivoitukset”. 1 Korinttolaiskirje 4:5. ”Katso, se on kirjoitettuna minun eteeni, ... teidän pahat tekonne ja teidän isienne pahat teot yhdessä, sanoo Herra.” Jesaja 65:6, 7.

Jokaisen ihmisen teot kulkevat katselmuksessa Jumalan edessä, ja ne kirjataan uskollisiksi tai uskottomiksi. Jokaisen nimen kohdalle taivaan kirjoihin merkitään pelottavalla tarkkuudella jokainen väärä sana, jokainen itsekäs teko, jokainen täyttämättä jätetty velvollisuus ja jokainen salainen synti sekä jokainen kavala teeskentely. Taivaasta lähetetyt varoitukset tai nuhteet, jotka on laiminlyöty, hukatut hetket, käyttämättä jätetyt tilaisuudet, vaikutus, jota on harjoitettu hyvään tai pahaan, kauaskantoisine seurauksineen — kaiken tämän muistiin merkitsevä enkeli kirjaa.

”Jumalan laki on se mittapuu, jonka mukaan ihmisten luonne ja elämä tutkitaan tuomiolla. Viisas sanoo: ’Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä tämä on ihmisen koko velvollisuus. Sillä Jumala tuo jokaisen teon tuomiolle.’ Saarnaaja 12:13, 14. Apostoli Jaakob kehottaa veljiään: ’Puhukaa niin ja tehkää niin kuin ne, jotka vapauden lain mukaan tullaan tuomitsemaan.’ Jaak. 2:12.”

Ne, jotka tuomiossa ”katsotaan arvollisiksi”, saavat osan vanhurskaiden ylösnousemuksessa. Jeesus sanoi: ”Mutta ne, jotka on katsottu arvollisiksi saamaan osansa tuosta maailmasta ja ylösnousemuksesta kuolleista, ... ovat enkelien kaltaisia; ja he ovat Jumalan lapsia, koska ovat ylösnousemuksen lapsia.” Luuk. 20:35, 36. Ja jälleen Hän julistaa, että ”ne, jotka ovat hyvää tehneet”, tulevat esiin ”elämän ylösnousemukseen”. Joh. 5:29. Vanhurskaita kuolleita ei herätetä ennen sitä tuomiota, jossa heidät katsotaan arvollisiksi ”elämän ylösnousemukseen”. Sen tähden he eivät ole henkilökohtaisesti läsnä tuomioistuimen edessä silloin, kun heidän kertomuksensa tutkitaan ja heidän asiansa ratkaistaan.

Jeesus ilmestyy heidän puolustajanaan, vedotakseen heidän puolestaan Jumalan edessä. ”Jos joku syntii tekee, meillä on Puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas.” 1. Joh. 2:1. ”Sillä Kristus ei mennyt käsillä tehtyyn pyhäkköön, joka on vain oikean kuva, vaan itse taivaaseen, nyt ilmestyäkseen Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme.” ”Sentähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän edestänsä.” Hepr. 9:24; 7:25.

”Kun tuomiossa muistokirjat avataan, kaikkien niiden elämä, jotka ovat uskoneet Jeesukseen, tulee Jumalan tarkasteltavaksi. Alkaen niistä, jotka ensimmäisinä elivät maan päällä, meidän Puolustajamme esittää jokaisen peräkkäisen sukupolven tapaukset ja päättää eläviin. Jokainen nimi mainitaan, jokainen tapaus tutkitaan tarkoin. Nimiä hyväksytään, nimiä hylätään. Kun jollakuilla on muistokirjoissa syntejä, joita ei ole kaduttu eikä annettu anteeksi, heidän nimensä pyyhitään pois elämän kirjasta, ja heidän hyvien tekojensa muistiinmerkintä poistetaan Jumalan muistokirjasta. Herra julisti Moosekselle: ’Joka on tehnyt syntiä minua vastaan, sen minä pyyhin pois kirjastani.’ 2. Moos. 32:33. Ja profeetta Hesekiel sanoo: ’Kun vanhurskas kääntyy pois vanhurskaudestaan ja tekee vääryyttä, ... mitään hänen vanhurskaista teoistaan, joita hän on tehnyt, ei muisteta.’ Hes. 18:24.” Suuri taistelu, 479–483.

हम इस अध्ययन को आगे बढ़ाएँगे और इस श्रृंखला के अगले लेख में उठाए गए प्रश्नों का उत्तर देंगे।